

PUSTA SMO POKOPALI . . .

Ko minil je Pustov god,
tolsti umrl je gospod;
vsi hudo smo žalovali,
ko smo ga pokopovali.

Zdaj pogrebce vam opišem,
žalostni sprevod orišem:
kdor sočutno ima srcé,
bridke toči naj solzé.

Spredaj banda stopa, svira,
tolst pajac naprej mašira,
bobnar se za njim reži
in tolkač v rokah vihti.

Kumara pa v klarinet,
piska, da se maje svet,
Trska puha v saksofon —
suh možic, pa debel ton!

Slavna Pustova armada
vse porazi, vse obvlada,
res, da konj je iz lesa,
pa zato kanon ima.

Grozno zver so obrzdali,
za rogove jo speljali:
to je prava pustna spaka,
ki jo spremlja pasja dlaka.

Indijanec Tomahavh,
stezosledec Rokomavh,
dični črnc Bububan,
krvoločni Aga-kan,

snežni ata Žužamaža
Pustu so telesna straža.
Če orožje zavihte
se otroci razkrope.

Na nosilnici lepo
potlej Pustu prineso,
bleda so mu tolsta lica,
ubila ga je Pepelnica.

Vsi pogrebci se solzijo,
Pustu večni mir želijo,
v cvetje je zaviti in žamet:
Bog daj pustnim norcem pamet!